

Anna-Karin Rasmusson, Mater Nostra Chockerande slapstick som ingen skrattar åt

Idun Baltzersen, "Panorama", 2017. Bemålade träsnittsreliefer. Foto: Galleri Magnus Karlsson

Konstakademien visar just nu två sevärda utställningar av konstnärer i början av sin karriär. Idun Baltzersen arbetar i stort format med gamla tekniker, medan Anna-Karin Rasmusson visar makabert blodig slapstick.

Idun Baltzersen: Övergångsriter

Utställning

Var: Konstakademien, Fredsgatan 12

TOM 18 juni

Anna-Karin Rasmusson, Mater Nostra

Utställning

Var: Konstakademien, Fredsgatan 12

TOM 18 juni

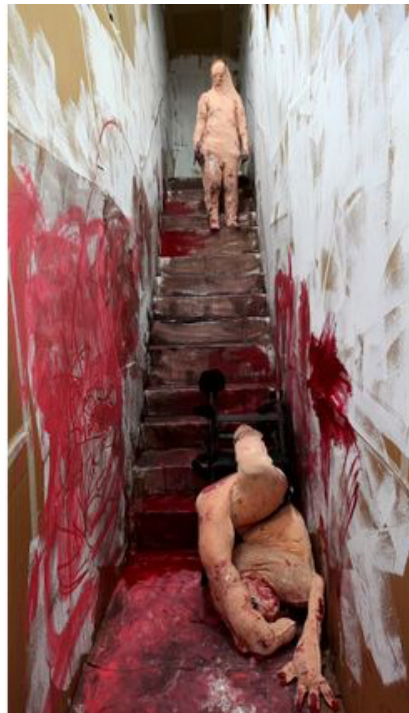
Träsnitt, tornål och linoleumsnitt – för många i de yngre generationerna är det förmodligen kryptiska begrepp. Dessa gamla grafiska tekniker, ibland orättvist förbisedda, kräver både hantverksskicklighet och kreativitet i perfekt balans. Idun Baltzersen (född 1987) uppvisar tecken på båda. Hon befinner sig i startgroparna för sin konstnärliga bana. Redan nu har hon hittat ett karaktäristiskt formspråk.

Baltzersen överför träsnitt på textil och skapar collage i monumentala format. Bilderna växer fram ur speciella förutsättningar. Själva tekniken ställer höga krav. Det är lätt att glömma bort det hårda motstånd som trästocken gör medan bilden karvas fram. Resultaten är ju undflyende berättelser på ett mjukt tyg. Helheten växer sakteligen fram ur fragment som sys ihop eller limmas. De största bilderna kan konstnären knappast överblicka förrän hela verket hänger på sin plats.

Idun Baltzersen, "Panorama", 2017. Bemålade träsnittsreliefer, installationsvy på Konstakademien. Foto: Galleri Magnus Karlsson

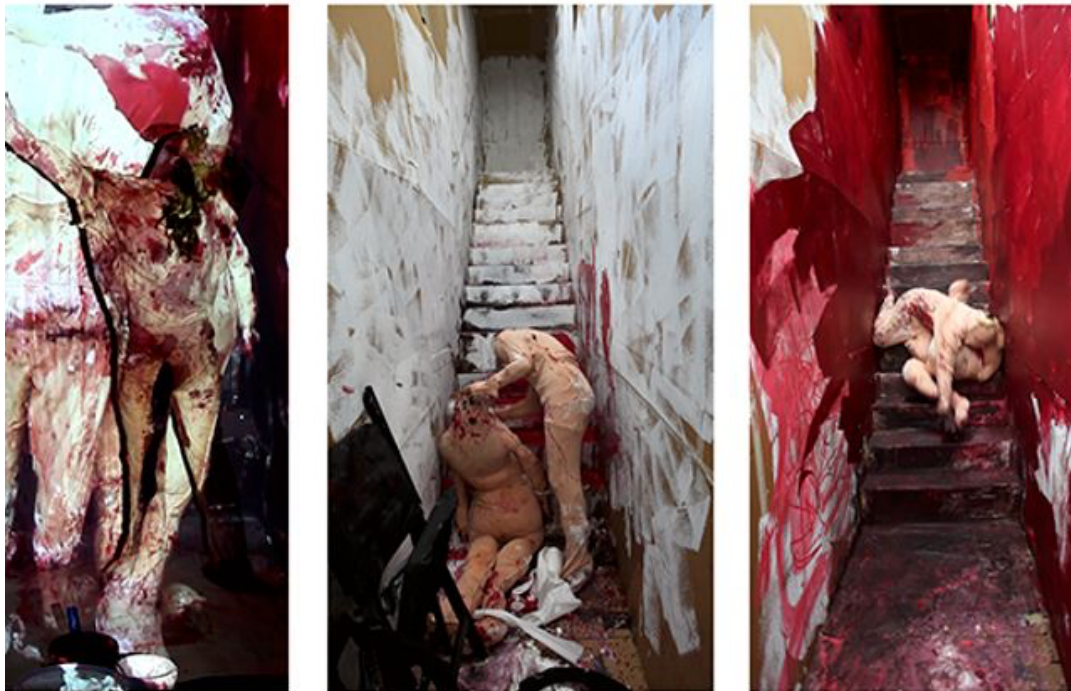
Det återkommande motivet hos Idun Baltzersen är unga kvinnor som oftast avbildas bakifrån. Gestalterna föddes ur och försvinner in i en gåta. Starka och svaga. Vilsna och självsäkra. Blyga violer, som vore de hämtade ur Tove Folkessons uppmärksammade roman "Kalmars jägarinnor", eller ur tv-serien "Girls"... På väg in i livet och redan tillräckligt erfarna. De vänder oss alla ryggen, kanske i självförsvar, kanske helt missförstådda. Bokstavligt går det att uppleva detta genom den stora installationen, där stockarna har monterats ihop till en rotunda utan tak. För att se vad verket föreställer krävs att man kliver in i rotundan. Väl inne står man ensam i en ansiktslös folkmassa. Just här händer det någonting. Det är en sak att se på och en annan att förstå. Här inne kan man för ett ögonblick bli en av dem som gestaltas.

Stillbilder ur "Mater nostra". Foto: Anna-Karin Rasmusson

Anna-Karin Rasmusson spelar på ett helt annat känsloregister. Hon drar allting till sin spets. Två filmprojektioner pågår parallellt på gigantiska dukar mittemot varandra. En trång trappa. Ett barn. En rullstol. En gåtfull gestalt, som fortsätter en hopplös vandring utan slut. Vad händer? En barmhärtighetshandling eller ett illdåd? Ljuden förstärker förvirringen. Det är makabert – inget annat ord kan bättre beskriva det som sker.

Installationen är chockerande. En blå Ikea-kasse förankrar fiktionen brutalt i den välbekanta verkligheten. Tolkningarna flödar samman i en avgrund av möjligheter. Om man distanserar sig lite och gräver i konsthistoriska referenser finns här ett inflytande från Paul McCarthy överdrivna formspråk och en hälsning till Peter Land och hans "The Staircase" (1998).

Stillbilder ur "Mater nostra". Foto: Anna-Karin Rasmusson

Den klassiska slapstickkomedin med upprepningen som drivkraft skruvar Anna-Karin Rasmusson upp till ett scenario som ingen skrattar åt. Den förklädda gestalten i hennes verk är en allegori och står för avsevärt mer än sig själv, på samma sätt som Botticellis idealiserade Venus, som stiger upp ur mytens vatten. Som den antika myten om Sisyfos, som dömts att i evighet rulla ett stenblock uppför ett berg bara för att se det rulla tillbaka igen, fortsätter karaktären i installationen sin hopplösa färd uppför den trånga trappan (livet självt?). Det handlar om en återkommande kollaps, vägran att ge upp och kraften att börja om och fortsätta.

Att försonas med meningslösheten verkar vara en mening i sig och det enda sättet att höja sig över sitt öde. "Livet glider bort, men man vet inte åt vilket håll", skulle man kunna säga med Samuel Beckett.

Två grundläggande sätt att närma sig världen är att förnimma den och att förstå den. Rasmussons konst är som en groteskt uppförstorad förnimmelse av något som egentligen är obegripligt. Sensmoralen i den blodiga sagan är att det bekanta måste göras främmande och betraktas utifrån för att vi skulle få syn på det. Det är kanske en varning nog i den svårbegripliga verkligheten.

Joanna Persman